

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616205036
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1616205036.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: A. N. Z., V..Z., L.: XX XXX XXX, C. XX, Ž., proti žalovanej: C. Š.Ö.R., R.Y. XXX, S. U., P. R. X.XXX,XX I. Z. A., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 03.10.2018, č.k. 4C/113/2016 - 33, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej nepriznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu konajúcemu súdu dňa 09.06.2016 domáhal voči žalovanej zaplata sumy 1.215,40 eura spolu s úrokom vo výške 28 % ročne, a to zo sumy 1.336,47 eura od 06.09.2014 do 15.10.2014, zo sumy 1.301,46 eura od 16.10.2014 do 18.11.2014, zo sumy 1.256,20 eura od 19.11.2014 do 17.12.2014 a zo sumy 1.2015,40 eura (správne má byť 1.215,40 eura - pozn. odvolacieho súdu) od 18.12.2014 do zaplata a náhrady trov konania, na tom skutkovom základe, že dňa 11.03.2010 uzatvoril so žalovanou podľa § 708 a § 716 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o bežnom účte“), ktorou zriadil a viedol pre žalovanú bežný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX. Vzhľadom na to, že žalovaná porušila povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o bežnom účte tým, že sa dostala do nepovoleného prečerpania, žalobca jej účet zatvoril a internou transakciou previedol debetný zostatok na svoj vnútorný pohľadávkový účet, s tým, že v zmysle všeobecných podmienok v spojení s výveskou úrokových sadziab istinu úročil úrokom vo výške 28 % ročne až do jej vyplata.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalobca ako banka a žalovaná ako majiteľ účtu uzavreli dňa 11.03.2010 zmluvu o bežnom účte, v zmysle ktorej žalobca zriadil a viedol pre žalovanú bežný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, s vydanou platobnou kartou Maestro, a to na dobu neurčitú, bez toho, aby si žalovaná ako majiteľka účtu zriadila službu povolené prečerpanie. Súčasťou zmluvy o bežnom účte boli aj všeobecné obchodné podmienky. Podľa výpisu z účtu žalovanej za obdobie od 29.08.2014 do 30.09.2014 predstavoval súčet kreditných položiek na jej bežnom účte sumu 4.065,90 eura, súčet debetných položiek sumu 2.554,35 eura, pričom z prechádzajúceho obdobia žalobca evidoval sumu 1.507,94 eura ako zostatok na účte; debetné položky za obdobie zatvorenia účtu a bezprostredne predchádzajúce obdobiu pred jeho zatvorením potom predstavovali sumu mínus 4.062,19 eura, pričom rozdiel medzi debetnými a kreditnými položkami zodpovedal sume plus 3,71

eura. Žalobca dňa 05.09.2014 previedol na svoj pohľadávkový účet č. XXXXXXXXXXXX sumu 1.485,47 eura ako vyrovnanie zostatku bežného účtu žalovanej č. XXXXXXXXXXXX, s tým, že ku dňu 05.01.2015 predstavoval účtovný zostatok na tomto účte sumu 1.215,40 eura. Nepovolené prečerpanie žalobca úročil sadzbou 28 % ročne podľa zverejnenej úrokovej sadzby.

4. Konajúci súd po vykonanom dokazovaní ustálil, že i keď zmluva o bežnom účte spadá pod právnu úpravu Obchodného zákonníka vzhľadom na to, že ju žalovaná uzatvorila ako fyzická osoba, na predtlačenom formulári, s nemožnosťou zmeny jej obsahu a s ponukou produktu osobného, a nie podnikateľského účtu, je potrebné považovať právny vzťah strán sporu za vzťah spotrebiteľský. V konaní nebolo sporné, že žalobca viedol pre žalovanú bežný účet, pričom zmluvné strany neuzatvorili zmluvu o povolenom prečerpaní na jej bežnom účte, a teda na prečerpaní účtu sa nedohodli; k tvrdenému prečerpaniu, resp. nepovolenému prečerpaniu na bežnom účte žalovanej potom došlo bez jej súhlasu a vôle v zmysle bodu 3.12 všeobecných podmienok, t.j. automaticky, pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom bankových kariet, opravnom zúčtovaní a uplatnení zrážkovej dane. Samotná zmluva o bežnom účte pritom neupravovala situáciu, keď rôzne poplatky účtované bankou budú na osobnom účte vykazované tak, že na ňom nebude dostatok finančných prostriedkov a dôjde k vzniku nepovoleného prečerpania.

5. Zhodnotiac vykonané dôkazy, konajúci súd dospel k záveru, že žalobca ku dňu rozhodovania ničím nepreukázal existenciu pohľadávky z titulu nepovoleného prečerpania na bežnom účte žalovanej, ani z akého dôvodu malo k nemu dôjsť, pričom nepreukázal ani, že ku dňu 28.08.2014 bol účet žalovanej prečerpaný do sumy mínus 1.507,94 eura. Žalobca súčasne neosvedčil, že by žalovaná prípadné existujúce prečerpanie v ďalšom období nevysporiadala, keď i súčtom nepreukázaného debetu (mínus 1.507,94 eura) a debetných položiek za obdobie od 29.08.2014 do 30.09.2014 (v sume 2.544,25 eura) a kreditných položiek (v sume 4.065,90 eura), bol stav na jej účte plus 3,71 eura. Nepovolené prečerpanie podľa všeobecných obchodných podmienok upravených žalobcom pritom predstavuje automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. V zmysle uvedeného žalobca nepreukázal, že žalovaná skutočne nakladala s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Zároveň, podľa mienky konajúceho súdu zo žaloby a príloh nevyplývalo, že by žalobca o prečerpaní a zatvorení bežného účtu žalovanú informoval; práve naopak, z predloženého výpisu z účtu bolo zrejmé, že žalobca naďalej viedol bežný účet žalovanej a v jeho prospech prijímal i finančné prostriedky.

6. Súd prvej inštancie sa zaoberal osobitne i ustanovením bodu 3.12 všeobecných obchodných podmienok žalobcu, v zmysle ktorého bol majiteľ účtu povinný platiť po dobu nepovoleného prečerpania z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby vo výške 28 % (tzv. úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu), ktoré vyhodnotil v súlade s § 53 ods. 5 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) ako neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zároveň išlo úrok majúci sankčný charakter, ktorý obchádzal kogentné ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka; výška úrokov pri omeškaní je totiž limitovaná ustanovením § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a v každom období je rádovo nižšia ako požadovaný sankčný úrok. Podľa konajúceho súdu bol tento úrok stanovený v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže jeho výška podstatne prevyšovala úrokovú mieru obvyklú v dobe jej dojednaní, pričom možno dôvodne predpokladať, že pokiaľ by žalovaná ako spotrebiteľ nebola v zložitej situácii, nedostala by sa do nepovoleného prečerpania a nezaviazala by sa tým platiť takto neprímerane vysoký úrok (obdobne rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14.12.2017, sp. zn. 9Co/92/2017).

7. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s postupom žalobcu, ktorý jednostranným právnym úkonom (vo forme všeobecných obchodných podmienok a sadzobníka) a v rozpore s vôľou žalovanej, vytváral nepovolený debetný zostatok na jej bežnom účte a tento úročil úrokom značne presahujúcim úrokovú sadzbu bánk pri spotrebiteľských úveroch, napriek tomu, že spotrebiteľovi žiadne peňažné plnenie vo forme napr. úveru neposkytoval. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 14.09.2015, č.k. 9C/90/2015-51, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.11.2016, sp. zn. 21Co/10/2016, ktorým súd určil, že zmluvná podmienka rovnakého znenia, uvedená v bode 3.12 všeobecných obchodných podmienok Prima banka Slovensko a.s. účinných od 20.01.2015

je pre svoju neprijateľnosť neplatná; bolo preto povinnosťou žalobcu zdržať sa ďalšieho uplatňovania tejto neprimeranej zmluvnej podmienky a nárokov z nej vyplývajúcich.

8. Vychádzajúc z opísaných dôvodov, aplikujúc ustanovenie § 290, § 295 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), § 497, § 499, § 708 ods. 1, 2, § 709 ods. 1, § 710 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, 2 a § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie žalobu v časti týkajúcej sa zaplatenia istiny ako nepreukázanú a v časti zaplatenia zmluvných úrokov ako nároku uplatneného z neprijateľnej zmluvnej podmienky, zamietol.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej, ktorá mala v konaní úspech, náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si taký nárok neuplatnila a ani jej žiadne trovy v konaní nevznikli.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. a navrhol ho zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov konania. Uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie považoval jeho žalobný návrh za neúplný, mal ho vyzvať na jeho doplnenie, príp. opravu v zmysle ustanovenia § 129 ods. 1 C.s.p., ktoré stanovuje obligatórnu povinnosť súdu vyzvať na doplnenie alebo opravu neúplného podania. Postup konajúceho súdu, ktorý ho na doplnenie žaloby ohľadne špecifikácie nároku nevyzval a meritórne rozhodol, považoval žalobca za procesne nesprávny, odnímajúc mu možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv; súd prvej inštancie tak rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu na začatie konania, bez predchádzajúcej faktickej činnosti smerujúcej k odstráneniu neúplnosti návrhu.

11. V ďalšom žalobca doplnil, že na základe návrhu klienta na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie zo dňa 02.07.2010 zriadil žalovanej povolené prečerpanie, pričom na jej žiadosť zo dňa 20.06.2012 zmenil limit tohto prečerpania na sumu 700 eur a na jej žiadosť zo dňa 07.09.2012 na sumu 1500 eur. Žalovaná požiadala dňa 05.09.2014 o zrušenie limitu povoleného prečerpania na bežnom účte, pričom zmluvné strany ešte v ten istý deň uzatvorili dohodu o splátkovom kalendári, ktorou sa žalovaná zaviazala uhradiť dlh v sume 1485,47 eura v mesačných splátkach spolu s úrokom 28 % ročne. V zmysle vyššieho uvedeného preto žalobca dňa 05.09.2014 previedol dlh žalovanej z jej bežného účtu na svoj vnútorný pohľadávkový účet, s tým, že žalovaná mohla bežný účet využívať ďalej. Keďže žalovaná opakovane neplnila podmienky uzavretej dohody o splátkovom kalendári, vyzval ju dňa 24.12.2014 na zaplatenie celého dlhu. V tomto smere žalobca založil do spisu i listinné dokumenty preukazujúce jeho tvrdenia, pričom k možnosti doplniť dokazovanie aj v odvolacom konaní poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.02.2018, sp. zn. 16Co/25/2017.

12. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadřila.

13. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.04.2020 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

14. Preskúmaním súdneho spisu sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa tento zaoberal posudzovaním dôvodnosti nároku žalobcu na zaplatenie sumy 1.215,40 eura s prísl., pričom vychádzajúc zo skutkových tvrdení uvedených žalobcom v žalobe a listinných dôkazov predložených súčasne so žalobou, konštatuje správnosť dôvodov vedúcich k zamietnutiu žaloby (§ 387 ods. 1 a ods. 2 C.s.p.).

15. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), sa v rámci odvolacieho prieskumu zaoberal iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalobca v odvolaní výslovne uviedol. Žalobca pritom súdu prvej inštancie vytýkal, že vzhľadom na neúplnosť žaloby (podania vo veci samej) nepostupoval procesne správne, keď ho v zmysle § 129 ods. 1 C.s.p. nevyzval na jej doplnenie a rozhodol na základe nezrozumiteľného žalobného návrhu.

16. K uvedenému odvolací súd udáva, že vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie na závere o neúplnosti, príp. nezrozumiteľnosti podanej

žaloby, ako nesprávne namietal žalobca v odvolaní. Z obsahu spisu vyplýva, že jeho žalobu (zo dňa 07.06.2016, doručenú konajúcemu súdu dňa 09.06.2016) konajúci súd meritórne prejednal, nakoľko táto obsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti v zmysle § 127 ods. 1 v spojení s § 132 ods. 1 C.s.p., a teda nešlo o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné (t.j. také, ktoré obsahuje nedokončené vety, vzájomne si odporujúce tvrdenia, prípadne argumenty s vecou nesúvisiace) a ani neurčité (t.j. také, ktoré vzbudzuje pochybnosti o identifikácii strán sporu alebo o individualizácii veci tak, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd konať a rozhodnúť). Žalobca v žalobe opísal skutkový dej, t.j. uviedol skutkové tvrdenia, z ktorých mala vyplývať oprávnenosť jeho nároku na zaplatenie sumy 1.215,40 eura s prísl., keď konštatoval, že so žalovanou uzavrel dňa 11.03.2010 zmluvu o bežnom účte, žalovaná porušila zmluvné povinnosti a dostala sa do nepovoleného prečerpania a svoj dlh nevyrovнала, a preto previedol finančné prostriedky z jej bežného účtu na svoj vnútorný pohľadávkový účet a tento v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami úročil sadzbou 28 %. Samotná skutočnosť, že žalobca podľa záverov konajúceho súdu nepreukázal tie skutkové tvrdenia, ktorými odôvodňoval žalobný návrh, nemožno dávať na vrub neúplnosti alebo nezrozumiteľnosti jeho podania, keďže taký stav je výsledkom neunesenia dôkazného bremena a následnej straty sporu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že podľa mienky konajúceho súdu z predložených listinných dôkazov nevyplývalo, že by žalobca preukázal existenciu pohľadávky z titulu nepovoleného prečerpania na bežnom účte žalovanej, nakoľko súčtom debetných a kreditných položiek na tomto účte bol stav na účte plus 3,71 eura; žalobca potom nepreukázal, že by žalovaná skutočne nakladala s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na jej bežnom účte, a tak sa dostala do nepovoleného prečerpania. Žalobca v odvolaní nerozporoval správnosť týchto záverov súdu prvej inštancie, pričom v ňom uviedol nové skutkové tvrdenia týkajúce sa dôvodnosti jeho nároku (strany sporu uzavreli zmluvu o povolenom prečerpaní, od ktorej odstúpili a dohodli sa na splátkovom kalendári, ktorý žalovaná nesplácala) a tieto podporil i novými listinnými dôkazmi. Žalobcom uvádzané rozhodujúce skutkové tvrdenia, ako aj na ne nadväzujúce listinné dôkazy, vyhodnotil odvolací súd ako tzv. novoty, na ktoré nemohol prihliadnuť, nakoľko na ich pripustenie neboli splnené predpoklady v zmysle § 366 C.s.p.

17. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd prvej inštancie vychádzal správne zo skutkových tvrdení, ktorými žalobca jasne vymedzil uplatňovaný nárok ako nárok z titulu nepovoleného prečerpania finančných prostriedkov na bežnom účte žalovanej a tento následne, v daných intenciách, správne skutkovo, i právne posúdil. Súd prvej inštancie bol limitovaný skutkovými tvrdeniami žalobcu, ktoré posudzoval v spojení s predloženými listinnými dôkazmi. Z nich, najmä z výpisu z účtu žalovanej za obdobie od 29.08.2014 do 30.09.2014 (č.l. 4-5) nevyplýva, že by sa žalovaná dostala dňa 05.09.2014 do nepovoleného prečerpania, a to so zreteľom na uskutočnené debetné a súčasne i kreditné operácie. Na ich základe potom dospel súd prvej inštancie k správne záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcom. V civilnom súdnom konaní, ovládanom zásadou kontradiktórnosti, je kladený zvýšený dôraz nielen na unesenie bremena tvrdenia, ale i dôkazného bremena, a preto pokiaľ žalobca nevyužil dostupné prostriedky procesného útoku a oprávnenosť svojho nároku nepreukázal, nemôže následne v odvolacom konaní, v snahe zvrátiť pre neho nepriaznivú dôkaznú situáciu, bez splnenia predpokladov podľa § 366 C.s.p., uvádzať také (nové) okolnosti, ktorými mohol argumentovať už v prvoinštančnom konaní.

18. So zreteľom na zásadu formálnej pravdy, pre ktorú je rozhodujúce to, čo strany sporu tvrdia a preukážu, čomu následne zodpovedá i priaznivý alebo nepriaznivý výsledok sporu, sa odvolací súd nestotožnil s odôvodnením uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.02.2018, sp. zn. 16Co/25/2017, na ktoré poukazyval v odvolaní žalobca. Krajský súd v Prešove, hoci považoval súdom prvej inštancie zistený a posúdený skutkový a právny stav za správny, zrušil napadnutý rozsudok, odvolávajúc sa pritom na listinné dôkazy založené do spisu žalobcom až v odvolacom konaní. Ako odvolací súd uviedol vyššie, skutočnosti tvrdené žalobcom v odvolaní ohľadne uzavretia zmluvy o povolenom prečerpaní so žalovanou dňa 02.07.2010, v znení jej dodatkov (zo dňa 20.06.2012 a 07.09.2012) a následné odstúpenie od tejto zmluvy zo dňa 05.09.2014 a uzavretie dohody o splátkovom kalendári, v zmysle ktorého sa žalovaná zaviazala uhradiť postupne svoj záväzok voči žalobcovi, predstavujú nové skutkové tvrdenia žalobcu, t.j. skutkový dej odlišný od toho, na ktorom žalobca založil oprávnenosť svojho nároku podľa žaloby; na tieto však odvolací súd, bez splnenia predpokladov v zmysle § 366 C.s.p., nemohol prihliadať.

19. S poukazom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozsudku súdu prvej

inštancie. Vzhľadom na to, že odvolací súd nepovažoval ním uvádzané tvrdenia za také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

20. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej, ktorá síce mala v odvolacom konaní úspech, nepriznal proti žalobcovi nárok na ich náhradu, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).